

altsaa tro, at der her fandtes Bestemmelser om, hvad der gyldig kan bestemmes i en Ægtepagt, saaledes at man kunde sige, at denne, foruden at den ikke maatte stride mod Lov og Ærbarhed, heller ikke maatte stride mod § 22, men i øvrigt vilde være gyldig; men naar man saa ser hen til § 22, saa er den jo ingenlunde udtømmende. Der mangler her navnlig en praktisk vigtig Bestemmelse. Man kunde jo tænke sig, at navnlig Manden ved Ægtepagten vilde forvare sig mod at skulle yde Underholdsbidrag til sin forladte Hustru. Det skal han jo ikke have Lov til; naar han forlader sin Hustru, og Øvrigheden bestemmer, hvor meget han skal betale, saa skal han betale det, og saa er det ligegyldigt, hvad han maatte have sat ind i Ægtepagten i saa Henseende. Ægtepagten er for saa vidt ugyldig, og det er vel ikke, fordi den strider mod Loven, men fordi den Forpligtelse, der paahviler Manden i saa Tilfælde, er af den Beskaffenhed, at Hustruen ikke kan befri ham for det.

Med Hensyn til § 5, er det jo en meget vigtig Bestemmelse, idet den fastslaar Forholdet til Kreditorerne. Her komme jo meget intrikate juridiske Spørgsmaal, som jeg ikke her skal indlade mig paa. Jeg skal dog sige, at det forekommer mig noget farligt, naar man siger, at saa længe Manden blot beholder saa meget tilbage, at han maa siges at være solvent i det Øjeblik, han oprettede Ægtepagten, have Kreditorerne ikke noget at klage over, fordi han i Ægtepagten har skænket af sin Ejendom til sin eventuelle Hustru. En Mand kan gøre sit Bo op, saa at der ligefrem bliver Balance mellem Aktiverne og Gælden, det øvrige skænkes til Hustruen ved Ægtepagt. Saa gaar der nogen Tid, han forøder det, han har, bliver insolvent, og Kreditorerne skulle saa ikke kunne holde sig til det, han har skænket til sin Hustru. Nu er det jo saa, at naar der er Tale om at give en Mand Kredit, gaar man i Reglen ikke ud fra, at hans Aktiver og Passiver lige balancere, men man gør det, fordi man mener, han er en holden Mand, og at der er et saadant Overskud, at der skal gaa betydelig Tid hen, inden han kan sætte det til. Her skulde det altsaa være saaledes, at Dagen efter, at han har faaet Kredit, fordi han f. Eks. ejer en fast Ejendom, maaske har en betydelig Formue, skal han kunne gaa hen og skænke en Del af sin Formue til Hustruen. Naturligvis, hvis en saadan Disposition kan afkræftes efter Konkurslovens Regler, kommer man over Vanskelighederne,

men Bestemmelsen her gaar videre end Konkurslovens Regler; den skal være en almindelig Regel: hvis der er gaaet Aar og Dag hen, skal den Omstændighed, at han ved Ægtepagt har skænket alt, hvad han havde tilovers, til Hustruen, respekteres. Jeg er bange for, at det er at gaa for vidt. Dernæst opstaar der andre vanskelige Spørgsmaal. Der tales i Motiverne Pag 2637 Tillæg A. om Erhvervelser, hvortil ingen Ret endnu er erhvervet. Det er et af de faa uklare Punkter i Motiverne. De Herrer ville se, at det er tale om Erhvervelser, hvortil ingen Ret er erhvervet, er lidt knudret, men det staar i Forbindelse med noget andet, som jeg tror er en Fejl i Motiverne, at man synes hele Tiden at forudsætte, at der ved en Ægtepagt kan raades over f. Eks. ventendes Arv. Naar de Herrer ville efterse Bemærkningerne, ville de se, at man synes at forudsætte, at der ingen Ting er i Vejen for, at Manden eller Hustruen i en Ægtepagt raader over Erhvervelse, der endnu ikke er erhvervet, blivt andet ventendes Arv; men det forekommer mig klart, at lige saa lidt som man overhovedet kan enten sælge eller pantsætte, — det staar der udtrykkelig i Forordningen af 21de Maj 1845 § 14. — Arv, som man har i Vente, saaledes vil en Ægtefælle heller ikke ved at oprette en Ægtepagt kunne raade til Fordel for den anden over den Arv, der haves i Vente. Jeg synes, man maa være opmærksom paa at faa denne Paragraf rettet. Der er dernæst ogsaa i denne Paragraf 5 et Spørgsmaal, der ikke staar mig klart, og som jeg heller ikke synes, Motiverne have klareret. Det er Spørgsmaalet om, hvad Virkning det har, naar en Ægtepagt tinglæses i Forbindelse med, at Ægteskabet indgaas, og en af Ægtefællerne ejer faste Ejendomme. Virker det saa, som om det var et Skøde, der blev tinglæst, saaledes at Ejendomsretten overføres fra det Øjeblik, Ægtepagten tinglæses, eller muligvis allerede fra det Øjeblik, den indgaas? Det har sin Betydning, hvorledes man vil afgøre dette i Kollisions-tilfælde med andre Rettigheder, f. Eks. med en Købekontrakt. Naar man har oprettet en Købekontrakt med Hensyn til fast Ejendom, og denne ikke er tinglæst, og saa indgaar en Ægtepagt, som tinglæses, kommer denne saa til at virke som et Skøde? Det vil med andre Ord sige, at alle de Købekontrakter, han har afsluttet, maa vige for Ægtepagten. — Der er et Punkt, som jeg maaske maa berøre i Forbindelse hermed. I § 8 paabydes det,